

PER LA REDUCCIÓ DE

LA JORNADA LABORAL

★ — CAP A LES 32 HORES — ★

1 DE MAIG DE 2024 - MANIFEST

La història del treball és també la història de la reducció progressiva de la jornada laboral. Durant el segle XIX, els sindicats van batallar per aconseguir la jornada laboral de 8 hores. El segle XX, la lluita es va focalitzar a assolir el cap de setmana de dos dies i les vacances pagades. Ara, al segle XXI, ha arribat el moment de guanyar la setmana laboral de 32 hores.

Les mobilitzacions de la classe treballadora han fet avançar la humanitat en la conquesta de drets al llarg de la història. Amb el desenvolupament de la revolució industrial, la reivindicació de la jornada laboral de 8 hores va esdevenir el màxim exponent de la lluita obrera. Es va anar obrint camí amb les multitudinàries vagues a Chicago el 1886, que van donar lloc a la celebració del 1r de Maig. Al 1919, la vaga per les 8 hores de la Canadenca, a Catalunya, va identificar l'eina més poderosa que tenim la classe treballadora per assolir els nostres objectius.

La classe treballadora, que suportava jornades de 12h, 14h i fins a 18h de feina, es va trobar al davant una patronal que, com ara, defensava que la reducció de la jornada laboral impactaria negativament sobre la productivitat i, fins i tot, sobre el país. Amenaçaven que les empreses tancarien i que augmentaria l'atur. Res d'això va succeir.

CAP A LES 32 HORES

Si la tendència històrica ha estat reduir el temps de treball, ara no hi ha raons que justifiquin aturar-la. Portem un segle de jornada laboral de 8 hores. Després de 100 anys, toca rebaixar-la. El context de revolució tecnològica i reorganització dels processos productius, així com la precarietat i la desprotecció laboral, no només la justifica, sinó que l'exigeix.

La Intersindical hem defensat a bastament **la reducció de la jornada setmanal a les 32 hores**. Ha passat més d'un segle i, malgrat un augment exponencial de la productivitat de les empreses, la jornada laboral gairebé no s'ha reduït. Al contrari, arran de l'ofensiva neoliberal de les darreres dècades, constatem que les hores extres creixen al marge de la legislació laboral.

Les tímides reformes que s'estan duent a terme responen més a polítiques estètiques que no pas a una proposta de transformació integral del model productiu o de les condicions materials de vida i de treball de la classe treballadora.

La principal qüestió, avui dia, no és què ens podem permetre, sinó com volem viure. Viure no ha de dependre de la quantitat, sinó de la qualitat. Als països del nord global no hi ha un problema d'escassetat, sinó de manca de distribució equitativa dels recursos. Podem viure millor treballant menys si transformem el sistema de manera justa i ens assegurem que allò que produïm tingui una funció social i col·lectiva.

Alhora, és fonamental posar en valor les tasques de cura i de sostenibilitat de la vida. Cal que es visibilitzin i es remunerin justament, a més de garantir que la gestió i el desenvolupament no recaigui només en les dones. La reducció de la jornada laboral és un instrument per repartir el treball regulat i també el que es desenvolupa a les llars i a les famílies entre homes i dones.

La reducció de jornada contribueix a la conciliació de la vida familiar, social i personal. Aquest temps social i personal és un element clau en la prevenció dels riscos psicosocials. D'igual manera, la reducció de la jornada millora la salut laboral i disminueix l'estrès percebut i la síndrome d'esgotament professional.

Per això cal posar les persones al centre. Aquesta aposta obliga a haver de concebre el temps des d'una perspectiva nova, i a avaluar-lo com una qüestió de salut, de socialització i de vida. En definitiva, guanyar qualitat de vida, que no vol dir res més que assolir majors quotes d'emancipació personal.

REPARTIR LA FEINA PER MILLORAR LES NOSTRES VIDES

La Intersindical apostem per una reducció de la jornada laboral a l'alçada de les circumstàncies per **repartir el treball i la riquesa, per guanyar temps per a les cures i la vida personal, per millorar la seguretat i la salut i el benestar de les persones treballadores. Per, en definitiva, millorar la nostra qualitat de vida.** Per guanyar aquest dret, i tants altres, és imprescindible un sindicalisme fort i de contrapoder, arrelat a les aspiracions de llibertat i justícia social que el nostre poble reclama. Un sindicalisme capaç de contribuir amb força a la construcció d'una República Catalana que ens garanteixi unes condicions de vida dignes i en pau.

Per avançar en aquesta direcció cal incrementar l'afiliació i el nombre de delegats sindicals a les empreses. És imprescindible enfortir l'organització sindical per assolir les victòries que la classe treballadora ens mereixem.

Visca la classe treballadora!

Visca la terra!

1 de maig de 2024. Països Catalans